



Vérbeli színésznő, aki imádja a hivatását, nagyon szeret tanítani, ráadásul irigylésre méltó hitel és odaadással foglalkozik a fiatalokkal. Emellett elhivatott önkéntesként legfőbb célja, hogy minél többet tegyen a szervátültetettekért. Börcsök Enikővel beszélgettem.

„Nincs bennem félsz... ma már nincs”

A Vígszínház színésznőjét a Válogatás harmadik évadjában láthatjuk ismét a képernyőn. Eközben egy filmpremier is várja, merthogy ő alakítja a kocsmárosnőt A hentes, a kurva és a félszemű (18) című, új moziban. Soron következő színházi bemutatójában pedig, ami azért is különösen kedves a szívének, mert a Veszprémi Petőfi Színház előadásában együtt játszik majd néhány tanítványával, Kurázi mama szerepét kapta... Enikő ugyanis néhány éve már a Színművészeti Egyetemen adja tovább a tudását.

– Imádom tanítani! – mondja mosolyogva. – Élvezem, hogy fiatalok vesznek körül, és hogy velük dolgozhatok. Nagyon szeretem a tanítványaimat! Negyedévesek, és mostanra már igazán szoros baráti kapcsolat alakult ki közöttünk, lelkileg piszkosul ragaszkodom hozzájuk... A tanítás rendkívül sok örömet ad: maga a felké-

szülés rá, meg az együttlét a „gyerekekkel”, és nem utolsósorban az is jó érzéssel tölt el, hogy látható nyoma van annak, amit csinálók.

MEZŐTÚRON KEZDŐDÖTT...

Enikő színészi elhivatottságát mi sem bizonyítja jobban, mint hogy kislány kora óta színésznőnek készült.

– Az általános iskolában már az első osztálytól kezdve mindig elől akartam állni, mindent én akartam mondani. Szerettem szerepelni, azt pedig különösen élveztem, amikor apukám elvitt a felnőttekből álló helyi versmondó körbe. Korán eldőlt, hogy ezt a hivatást választom, és a szüleim szerencsére egyáltalán nem próbáltak lebeszélni róla, ellenkezőleg, mindenben támogattak. Bár apu egy ideig, mintegy B tervként, azt szerette volna, hogy zenetanár legyek, a tizedik születésnapomra, mivel jól zongoráztam, vett

Névjegy

Böresök Enikő színésznő

» Mezőtúron született.

» 1991-ben végzett a Színház- és Filmművészeti Főiskolán. 1994 óta a Vígszínház tagja.

» Hobbijai: főzés, kertészkedés

nekem egy pianínót is. Ám amikor látta, hogy a színjátszás sokkal jobban érdekelt, nem erőltette tovább a zenei vonalat.

„LELKILEG NEM OMLOTTAM ÖSSZE”

A tanítás és a színészet mellett akad egy „civil szerelem” is Enikő életében.

– Negyedéves voltam a Színház- és Filmművészeti Főiskolán, amikor megtudtam, hogy vesebeteg vagyok – meséli. – Nyolc évig sikerült gyógyszerekkel

A Válogatásokban Joci, azaz Lengyel Tamás anyjaként



Párjával (balra) a Becsvölgyei tábor egyik előadásában



A Vígszínház új darabjában, a Hamletben

Gertrudot alakítja

Kaszás Attilával az 1990-es Koldusoperában



kezelni a problémát, de 1998-ban már nem kerülhettem el a dialízist. Két és fél hónapra rá pedig megkaptam az új vesét, ami másfél év után kilöködött. Kezdődött minden előlről: három év művesekezelés után estem át a második transzplantációra. Szerencsésnek mondhatom magam, amiért a betegségem nem hátráltatott a munkámban. Ez részben nyilván az akarakterőmnek, a pozitív hozzáállásomnak köszönhető, ahogy az is, hogy lelkiileg nem omlottam össze. Ha az ember érzi, hogy szükség van rá, és nélküle megáll az élet, bár ez utóbbi persze nem igaz, az nagyban megkönnyíti a gyógyulását – mondja nevetve. – Ez 14 évvel ezelőtt történt, azóta teljesen jól érzem magam, miközben tisztában vagyok vele, hogy ez a vese sem működik örökké. Még sincs bennem félsz ezzel kapcsolatban... ma már nincs.

SORSTÁRSÁK KÖZT

Enikő a Nemzeti Vese Program nagykövetségként rendszeresen részt vesz a Transzplantációs Alapítvány rendezvényein, nyaranta pedig együtt vakációzik a szervát-

ültetett, illetve a transzplantációra váró gyerekekkel és családjaikkal a szervezet egyhetes balatoni táborában.

– Úgy gondolom, hogy ha már sikeresen felépültem a betegségeből, akkor szeretnék minél többet tenni a transzplantáltakért – magyarázza. – Tapasztalatból tudom, milyen hihetetlenül sok erőt ad, ha az ember sorstársakra lel egy nehéz élethelyzetben. Bár rendkívül küzdelmes életutak tárulnak fel előttem, mindig van, ami reményt ad. Fantasztikus és egyben szívbe markoló is azt megélni, hogy egyik évről a másikra milyen csodák történnek... Minden alkalommal megkönnyezem, amikor azt látom, ahogy egy kisgyerek, akit az előző nyáron még kézben kellett bevinni a Balatonba, szervátültettként már magától beszalad a vízbe!

„SZÁMOMRA A BOLDOGSÁG MÁSIK ÚTJA ZALÁBA VEZET”

– Úgy tűnik, egyre inkább afelé halad az életem, hogy más dolgokra is fókuszáljak

Tábor a malomban

A színésznő a párjával, Tóth József festőművésszel közös szívügyeként kezeli a becsvölgyei színjátszó és képzőművészeti tábor diákjainak sorsát.

– Józsiával hét évvel ezelőtt találtuk ki, hogy szervezünk egy bentlakásos színjátszó tábort a Becsvölgye környéki gyerekeknek, és az egykori kislengyeli vízimalom tökéletes táborhelynek tűnt... Azóta egy állandó, nagyjából húszfős csapattal dolgozunk. A táborban minden nyáron készülünk egy színdarabbal, amit utolsó este mutatunk be a falu lakóinak és a környékbelieknek. Legutóbb a Mágnes Miskát adtuk elő, és az előadásba bevontuk az egyetemi osztályomat is. Jó volt látni, ahogy kicsik és nagyok egymást inspirálták. A produkció pedig a szokásosnál is nagyobbat szólt: több mint 630 nézőnk volt! A mi életünknek is fontos része lett ez a tábor, mert bennünket is feltölt, nekünk is sokat ad az a tizenkét nap.

„Ha az ember érzi, hogy szükség van rá, az nagyban megkönnyíti a gyógyulását.”

a szakmámon kívül. Félre ne érts! Imádom a hivatásom, de az évek múlásával egyre jobban érzem, hogy a világ több annál, mint amit a színházban, illetve a színésztől kapok. Ha csak a göcseji térségre gondolok, ahonnan a párom származik, és ahol minden évben színjátszó tábort tartunk... Gyönyörű az a vidék, na-

gyon szeretek ott lenni! Azt szoktam mondani, az a környék talán az egyedüli hely, ahol azt érzem, hogy van élet a színházon túl is. És ahogy egyre több szállal kötődöm ahhoz a tájhoz, úgy egyre biztosabban érzem, hogy szá-

momra a boldogság másik útja Zalába vezet... Pár éve vettünk egy kis házat a Becsvölgye melletti Kislengyelben. Mostanra felújítottuk, az udvarra rengeteg fát ültettünk, tele vagyunk virággal, és lesz veteményesünk is, úgyhogy tavasztól őszig kedvemre kertészkedhetek. A házunk amúgy télen is igazán hangulatos, főleg, amikor kint sűrű pelyhekben hull a hó, és odabent a kályhában lelket melengetően ropog a tűz.

SZÜCS ANIKÓ